

DICTATS SUPERIOR

20

Dictar el gust

Deu ser que a mi sempre m'ha costat molt deixar que em dictaren el gust, però el fet és que, dels [EN LLETRA!] vint-i-sis [OBRIM COMETES] “dictadors del gust” [TANQUEM COMETES] que exposa un reportatge del setmanari més llegit, o fullejat, pel públic il·lustrat del país, la meitat no sé qui són, i de tots plegats a penes n'hi ha un que em desperte ressonàncies positives. Potser quan anava a escola em van fer passar tantes hores escrivint al dictat (saludable disciplina, d'altra banda, desapareguda avui amb nefastes conseqüències) que ara tolere difícilment que em dicten res. De manera que vaig per la vida sense estètica declarada, no he pogut fer-me encara un criteri just sobre la bellesa de les sabates, la major part dels edificis importants que es fan em semblen gratuïts i autosatisfets, la moda femenina sol interessar-me més pel contingut que pel continent, la indústria dels penjolls i altres accessoris em deixa bastant indiferent... O siga, que en matèria d'estètica sóc un autèntic desastre.

Font: Joan F. Mira, “Estètica”, dins *Déus i desastres*, Proa, Barcelona, 2001 (adaptació); pp. 47-48

Nombre de mots: 161

Observacions: text assagístic expositiu-argumentatiu; dificultat sobretot amb les sibilants i els accents i les dièresis